

Arrest

nr. 257 391 van 29 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. VAN DEN BOSSCHE
Mechelsesteenweg 12/11
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 14 januari 2021 aan aanvraag in in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), op grond van haar medische situatie.

Met een beslissing van 1 februari 2021 verklaarde de verwerende partij deze aanvraag ongegrond.

Op dezelfde datum werd in hoofde van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“Mevrouw,
Naam + voornaam: I.G.E.
geboortedatum: X
geboorteplaats: Benin City
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

Het beroep dat verzoekster had ingediend tegen de beslissing houdende het ongegrond bevinden van haar aan vraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 257 390 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Zij zet het volgende uiteen:

“Zelfs wanneer Dienst Vreemdelingenzaken een gebonden bevoegdheid heeft om een Bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, gaat het niet om een absolute verplichting. Dienst Vreemdelingenzaken behoudt een zekere appreciatiebevoegdheid.

Dienst Vreemdelingenzaken moet bij het nemen van een uitwijzingsmaatregel rekening houden met het hoger belang van het kind, het familieleven, de gezondheidssituatie van de betrokkene en de fundamentele rechten neergelegd in internationaal juridische instrumenten die België binden (art. 74/13 Vw).

Verwerende partij schendt met haar beslissing art. 8 EVRM.

Voormeld artikel stelt dat :

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 E.V.R.M. kan ' ipso jure ' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat.

Het Europees Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van het gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ' familie- en gezinsleven ' noch het begrip ' privéleven

Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familieleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven ' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ' privéleven ' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden is een feitenkwestie.

Verzoeker meent in casu dat het begrip 'privéleven ' in art. 8 EVRM de relatie tussen haar, haar kind en haar vrienden en kennissen in België insluit.

Verzoekster verblijft sinds 1999 in België. In het verleden liep zij hier ook kort school. 4 jaar geleden had verzoekster kortstondig een relatie met een Belgische man van Afrikaanse origine. Ze werd zwanger doch deze man wenste zijn verantwoordelijkheid niet op te nemen t.a.v. verzoekster en haar dochter.

Als zodanig dient te worden opgemerkt dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het gezinsleven van verzoekster en haar dochter. Verwerende partij moet toch weten dat het kind van verzoekster dat geboren werd te Antwerpen een vader heeft met wie het vroeg of laat contacten zal wensen te onderhouden.

Art. 8 EVRM stelt dat de inmenging bij wet moet voorzien zijn, nodig zijn in een democratische samenleving en in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel).

In casu is de er geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Verzoekster vormt geen ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Daarenboven is verzoekster ernstig ziek. Zij lijdt aan :

- Sikkelcelanemie
- Pre-eclampsie

De prognose is niet gunstig, regelmatige opvolging is noodzakelijk.

Verzoekster kan in haar thuisland niet de medische verzorging krijgen die zij momenteel beoogt. Aldaar kan zij niet terugvallen op enige vorm van mantelzorg, noch kan zij de medische verzorging krijgen die zij broodnodig heeft. Verzoekster tekende in een apart verzoekschrift beroep aan tegen de weigeringsbeslissing dd. 01.02.2021 aangaande haar aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. art. 9ter Vreemdelingenwet. Hieromtrent werd door Uw Raad nog geen beslissing genomen. In deze beslissing die ontvankelijk doch ongefirond werd verklaard, wordt gesteld dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.'

2.2. Het tweede middel is afgeleid uit het zorgvuldigheids- en het evenredigheidsbeginsel. Het luidt als volgt:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij schendt door haar beslissing het zorgvuldigheidsprincipe. Dit beginsel houdt o.m. in dat de administratieve overheid de elementen en bewijsstukken die haar voorgelegd worden, behoorlijk dient te onderzoeken, haar beslissingen op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden en deze dient

te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

In casu heeft verwerende partij bij het uitvaardigen van haar beslissing dd. 01.02.2021 (bijlage 13) niet alle elementen m.b.t. het privé - en familieleven van verzoekster in rekening gebracht.

Daarenboven, door geen rekening te houden met het feit dat verzoekster al bij meer dan 20 jaar in België woont heeft verwerende partij het redelijkheidsbeginsel geschonden. De sociale en economische belangen van verzoekster zijn in België gevestigd. Verzoekster is na 20 jaar vervreemd van haar geboorteland !

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn. ”

2.3. De middelen worden samen beoordeeld.

Verzoekster beroept zich op artikel 8 van het EVRM en voert in die context haar privéleven en dat van haar kind in België aan. Ze stelt dat zij hier sedert 1999 verblijft, dat zij hier ook kort school liep, dat zij kortstondig een relatie had met een Belgische man van Afrikaanse origine had, dat zij zwanger werd van hem maar hij zijn verantwoordelijkheid als vader niet wenste op te nemen. Zij betoogt dat de verwerende partij toch moet weten dat het kind een vader heeft met wie het vroeg of laat contacten zal wensen te onderhouden.

In de mate dat verzoekster zich beroept op het gezinsleven tussen haar kind en diens vader, moet erop worden gewezen dat zij niet aantoonde dat er überhaupt sprake is van een daadwerkelijk gezinsleven. Verzoekster geeft zelf aan dat de vader zijn verantwoordelijkheid niet heeft opgenomen, stelt in haar feiten uiteenzetting dat de vader van het kind geen contact wil met haar en haar dochter, en wijst enkel op een toekomst waarin er mogelijk contact zou worden gezocht. Dit impliceert al automatisch dat er op dit moment geen sprake is van een effectief gezinsleven tussen het kind en de vader, hetgeen in wezen ook wordt bevestigd door verzoekster. Daarbovenop moet nog worden vastgesteld dat de vader niet wordt geïdentificeerd –ook niet op de geboorteakte van het kind die zich in het administratief dossier bevindt- en het zelfs niet duidelijk is of hij nog in België verblijft. Verzoekster toont dan ook niet aan dat er effectief sprake is van een bestaand gezinsleven en maakt niet aannemelijk dat zij zich ter zake dienstig kan beroepen op artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoekster verwijst naar haar verblijf in België, het feit dat zij hier kort school liep en naar haar vrienden en kennissen in België, moet er vooreerst op worden gewezen dat *in casu* de loutere verwijzing naar het langdurige verblijf in België bezwaarlijk als voldoende worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96) en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekster hiervan enig bewijs voorlegt. Zij blijft op dat vlak in gebreke, hetgeen bijzonder problematisch is nu de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kan derhalve alleen maar vaststellen dat verzoekster geen begin van bewijs voorlegt van een beschermenswaardig privéleven -noch wat haarzelf betreft, noch wat haar kind betreft dat slechts 2,5 jaar oud is- laat staan van de vraag of de banden met België de gebruikelijke banden overstijgen, hetgeen is vereist opdat er sprake zou kunnen zijn van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zouden meebrengen bij een terugkeer naar het herkomstland. Ook in die optiek toont verzoekster dus niet aan dat zij zich dienstig op artikel 8 van het EVRM kan beroepen. Zij heeft dan ook geen belang bij haar grief dat de verwerende partij geen nader onderzoek zou hebben gevoerd.

Wat ten slotte de verwijzing betreft naar haar gezondheidstoestand, haar verwijzing naar de haar aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat de Raad nog geen uitspraak heeft gedaan over de afwijzende beslissing die daaruit voortvloeide, moet worden gewezen op het arrest nr. 257 390 van heden. In dit arrest werd vastgesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond

dat zij niet de nodige zorgen en opvolging kan verkrijgen in haar land van herkomst. Verzoekster kan dus niet worden bijgetreden waar zij het tegendeel poneert.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en de daarin aan de verwerende partij opgelegde verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, toont zij niet aan dat aan deze bepaling en de daarin opgesomde elementen een ruimere draagwijdte moet worden gegeven dan hetgeen supra reeds werd beoordeeld.

2.4. De middelen kunnen niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS